

Part pràctica Llengua catalana i literatura
Secundària Eivissa i Formentera

Convocatòria 2024

OPCIÓ A

- 1. Fes un comentari literari i lingüístic d'un text. El comentari ha de ser una anàlisi dels trets conceptuals, estilístics, lingüístics i pragmàtics més significatius del text.**

—Noi, em véns com l'anell al dit! —exclamà en Pep, tot arrambant son carretó, carregat de sarges, al bordó mateix de la vorera de la Virreina.

—I això? —respongué en Llorençó encaixant amb son amic.

—Què? Que ja et tinc dos parroquians. El que et vaig dir l'altre dia: jo, de diners, pobre de mi, no te'n podré dar, ni tan sols bestreure, perquè amb prou feines passem amb el meu jornal de mosso de magatzem; ara, parròquia, molt serà! A l'escriptori de l'amo vénen molts dependents de comerç; la dona, com ja saps, fa dissabtes a la dispesa del nostre carrer, que sempre és plena d'estudiants... i, mira, d'allí t'he tret els dos parroquians de què et parlo.

—S'aprecia, noi, s'aprecia... però no em puc comprometre. Ja sap el que et tinc dit: desigs de treballar, i sobretot pel meu compte, no me'n manquen; però com vols que ho faci? Tot just ara s'obre la temporada d'estiu; al basar no ens entenem de feina... Veus? això mateix que duc al braç és una partida d'armilles que he hagut de tallar a casa, ahir a la nit, perquè a l'hora de plegar no vaig poder acabar la tasca... Vull dir que no tinc ni un minut per a mi, ni tampoc prou diners per a caminar sol.

—Home! així no en sortirem mai: qui no posa no treu. Cal tenir sempre empresa i pit. Mira, el meu amo desembarcava carbó a la riba del port de l'Havana; i ara ja veus si en té, de moneda, que n'hi ha per al pare i per a la mare... El mal és que jo tinc massa família, per a fer francesilles... que si fos sol com tu...

—Bé, sí: tu parles com un llibre; però el cas és que tant se val: no tinc temps ni diners per a comprometre'm: quedaria malament, i és un mal començar. .. Veuràs: ¿es portaran la roba? Si ells se la porten i no van de pressa, els ho faré a estones perdudes. És tot el que et puc dir. I creu que em dol.

—Ca, sant cristià, ca! això no. Veus que són estudiants? Ben segur que els diners no els tocaran fins que tinguin els vestits. Però, ei!, aleshores sí. La dispesera en respon: diu que són bon minyons. Oh! això és lo primer que vaig preguntar a la de casa. És que corren uns alets, en aquesta trepa de senyuritus que segueixen estudis, que, si et giren l'esquena, ja els has vist prou la sombra i t'han fos tota la plata dins d'una tronera de billar... Però, vaja, això no ve al cas: aquells són bons nois. Es volen fer dos vestits negres per al dol d'una germana que acaben de perdre, i vol dir que, amb els amics que tens, bé podràs trobar qui et bestregui una vintena de duros per uns quants dies, home! En Llorençó arronsà les espatlles com mig convençut, mig dubtós. Després abaixà els ulls en actitud reflexiva, tot entretenint-se a clavar millor una agulla del mocador de color de pansa amb què duia embolicada la feina.

—Bé, doncs: quedem entesos; eh? Demà te'ls presento a casa teva a l'hora de dinar. El fadrí sastre féu altra volta, amb les espatlles, dos o tres moviments com els de l'au que no gosa emprendre el vol, i, visiblement encaparrat, allargà la mà a son amic. Aquest, empenyent de nou son carretó, començà a cridar —Ep! ep! — a fi que s'apartés una minyona de servei que estava parlant amb un caporal d'artilleria; però no tingué temps, aquella, de veure's a dalt de la vorera per obra i gràcia de son ben plantat galant, que ja en Pep, deixant altra volta el carretó, corria darrera del sastre, que havia emprès el camí oposat.

—Escolta, Llorençó! per falta de temps no te'n desdiguís: la Roseta t'ajudarà: sents? En aquell moment tocava un quart de deu. Un i altre havien fet tard, i tiraren pel respectiu indret apressant el pas. El mosso repetia son —Ep! ep! — per avisar ja els cotxes que li abocaven els cavalls a les rodes del carretó, ja els carreters que, tot fent esses amb llurs carros, se li entrebancaven a cada pas del camí, ja la gent de peu que, travessant

esverada entremig del terratrèmol de carruatges grans, no s'adonava d'aquell caixó amb rodes que els posava en perill les cames. En Llorençó, mentrestant, serpentejava amb llestesa per entre la multitud desenfeinada que matava el temps a la Rambla de les Flors, recreant d'un cop l'olfacte i la vista en la munió de toies que adornaven un cantó del passeig i embaumaven tot l'espai amb llur fragància.

Inici de “La primera pedra”, publicat a *De tots colors* (1888), de Narcís Oller, recollit a *Contes*, volum del mateix autor publicat el 1979 per Edicions 62 i “la Caixa” al volum 7 de Les Millors Obres de la Literatura Catalana.

- 2. Redacta un text argumentatiu, d'entre 275 i 300 paraules, relacionat amb el tema plantejat pel tribunal.**

Tema: La massificació turística a les Illes Balears influeix en la llengua catalana?

Observacions: S'ha de treure un mínim de 2,5 sobre 10 en cada exercici per poder aprovar aquesta part.